

ΒΑΣΙΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

”Αρχισε να γυρίζει

”Αρχισε να γυρίζει

Τὸ δίχτυ εἶχε πέσει ἀπὸ ὤρα. Δὲν τοῦ ξεφεῦγαν παρὰ μερικὰ ἄκρα: χέρια ἢ πόδια, ἀνάλογα πὼς βρῆκε τὸν καθένα. Αὐτὰ ὅμως τᾶκοβε τὸ τεράστιο περιστροφικὸ πριόνι ποὺ γύριζε ἀπὸ πάνω, τόσο γρήγορα ποὺ ἔκανε ἀέρα σὰν ἀνεμιστήρας. Τὸ πριόνι ἦταν ἕνας ὄρος στὸ παιχνίδι. Ὁ ἀέρας ἀναστάτῳνε τὰ πάντα.

τὰ κομμένα χεροπόδαρα περνοῦσαν ἀπ’ τὶς θηλιές τοῦ δίχτιοῦ ψάχνοντας σπασμωδικὰ τὰ χαμένα τους σώματα. ”Εβλεπες χέρια φυτρωμένα στὸ λαιμό, διπλόχερα στὶς μασχάλες, κάπου πόδια στοὺς ἀγκῶνες.

”Εσφιξα πάλι τὰ χέρια μου μέσα στὸ δέρμα ποὺ μοῦ ἔδωσε — θυμᾶμαι πὼς τόλεγες γούνα ἂν καὶ δὲν ἦταν — γιὰ νὰ σιγουρευτῶ πὼς τᾶχω.

’Απὸ ὤρα σὲ εἶχα χάσει. Ἀκόμη μοῦλειπε τὸ δεξί μου πόδι, μὰ δὲν τῶνιωθα· ἀπλῶς τὸ θυμόμουν. Τὸ ποὺ δὲν τόνιωθα, ἦτανε ὄρος τοῦ παιχνιδιοῦ.

πέρασε μπροστά μου τὸ χέρι σου τ’ ἀριστερὸ παραπατώντας. Τὸ γνώρισα ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ὄμορφους ρόζους στὴν ἀπάνω μεριά. Θέλησα νὰ τὸ πιάσω μὲ τὸ στόμα, μὰ μοῦμεινε ἀνάμεσα στὰ δόντια ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ νύχι τοῦ δείχτη. Φοβόμουν νὰ βγάλω τὰ χέρια μου. Τὸ ποὺ φοβόμουν νὰ σὲ πιάσω μὲ τὰ χέρια, ἦτανε ὄρος τοῦ παιχνιδιοῦ.

μετά, τὸ πριόνι ἔδωσε μιά, καὶ ὅλα ἤρθαν ἀπάνω κάτω. Βρέθηκα μὲ τὸ κεφάλι στὴν κοιλιὰ ἑνός· ποὺ εἶχε χάσει. Σὰν ὄλους τοὺς χαμένους εἶχε μόνο κορμὸ καὶ στὰ μάτια τὴν μακαριότητα τοῦ καλοῦ ἀτυχου παίχτη. ”Ἦτανε κι ἄλλοι ὅμοια χαμένοι γύρω, ριγμένοι ὅπως ὅπως πάνω στὸ γκρίζο του χρῶμα. Δὲν πρόλαβα νὰ τοὺς δῶ ἕναν ἕναν, τὸ λεπίδι στὸ παγωμένο, θαμπὸ μεταλλικὸ δάπεδο, καὶ κάνανε ὠραῖα σχέδια πάνω πῆρε ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπ’ τὸ δεξί μου μερί, καὶ τὴ φτέρνα τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδιοῦ ἔτσι ποὺ μὲ πέτυχε λοξά. Πόνεσα, μὰ οὔτ’ ἕνα δάκρυ. Τὸ ποὺ δὲν ἔκλαψα, ἦτανε ὄρος τοῦ παιχνιδιοῦ.

φώναξα τ'ονομά σου βραχνά, κι άμέσως ένα στόμα πίσω στην άρχή της μέσης μου, είπε άδιάφορα πώς έτσι λέγανε λείι τή μάνα του. Πήγα νά πω ότι δέν ήσουν μάνα μου, ή τουλάχιστον ή μάνα μου, αλλά ό συρφετός τουμπάρησε πάλι και τ'όχασα.

Άκουσα ένα άπαίσιο τρίξιμο και γυρνώντας τά μάτια είδα τó δέρμα σου νά σχίζεται σιγά σιγά γιατί μιá άκριά του σφηνώθηκε ανάμεσα σέ μιá πλάτη και δυό άποφλοιωμένα κρανία. Δέν μπορούσα νά κάνω τίποτε. Πίστεφέ με, τó ρεϋμα τράβηξε ό,τι άπόμεινε άπ' αύτό στα χέρια μου, κι άρχισαν νά γλιστρούν σέ ώμους χωρίς μπράτσα, σέ ιδρωμένες πλάτες, σέ παγωμένα δάχτυλα. Λυπήθηκα μ' ό,τι άπόμεινε άπό μένα. Τό πού λυπήθηκα έ τ σ ι, ήταν κανόνας τού παιχνιδιού.

σέ λίγο ή παρτίδα τελειώνει. Τό δίχτυ θά σηκωθεί. Ούτε τούτη τή φορά θά βγώ χαμένος. Έσύ, είσαι χωρίς άκρα· έχεις χάσει, τó φαντάζομαι, άν κι είσαι τόσο παλιά στό παιχνίδι. Ούτε τώρα θά σου οκουπίσω τά μάτια. Μάταια προσπάθησα. Τά χέρια μου λερώθηκαν. Τά δάκρυά σου θά στεγνώσουν, σχηματίζοντας λεκέδες πάνω στα ξερά σου μήλα. Οί λεκέδες θά σθησιούν καθώς θά σου φιλήσω τó πρόσωπο. Κι έπειτα, σιωπηλοί, σκεφτικοί, θά περιμένουμε με γόνατα μαζεμένα, τήν άλλη παρτίδα. Τό πού θά περιμένουμε· είναι ή β ά σ η τού παιχνιδιού.

